

פְּרָשַׁת : מִשְׁפָּטִים

הַפְּטָרָה:הַשְּׂמִים כְּסָאֵי (יִשְׁעִיהוּ טו א)

ב' דראש חודש אדר א'

שְׁעָרֵי דְמַעְתָּה טו - עמוד 8

פני פרק	ירושלים	חיפה
4:51	4:45	4:59
5:58	5:58	5:59
6:34	ר"ת:	5:21:00

שמו"ת פסוקיה: 118

שְׁכַל הַמְּשָׁלִים פְּרָשִׁיתוּ עִם הַצְּבוּר מְאָרִיכִין לוֹ יָמָיו וְשָׁנֹתָיו.(בְּרֵכּוֹת ח)

קוֹבֵץ קְטָנִים הַכּוֹתֵב וְרַב הַאֲיִכוֹת לְחַזֵּק לְצוּחֵיהֶם שֶׁל אֲחֵינוּ צְנִי וְשָׂרְחָל קְדוּשִׁים לְאַצִּיחֵם שְׂצִמָּים

מְאוּצָרוֹת הַהַפְּטָרָה {35} – בְּרֵאשֵׁי הָהָר אוֹ בְּשׂוּפְעוֹ?
יְהוֹמִים נוֹצְצִים מִהַפְּטָרַת הַשְּׂבוּעַ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלֵי

לְקַחֵי הַפְּרָשָׁה לְשַׁבַּת {82} – עֲצוֹת וְהַנְּהַגוֹת מִחֹז"ל הַקְּדוּשִׁים
מִי נִתֵּן פֶּחַ לְרִשְׁעִים שְׂיִכְלוּ לְאַבֵּד אֶת הָעוֹלָם?

פְּלִפְלִין מִפְּלִפְלִין – {60}

בְּתַשְׁבּוּחַ לְשִׁאלָה, סֵפֶר שְׁנֵכְתָב בּוֹ שְׁאֵלוֹת לְחֲדוּד לְצַעֲרֵים הָאֵם מֵתָר לְהַחֲזִיקוֹ הַפּוֹדֵף?

חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלְךָ {34}

וְרַפָּא וְרַפָּא מִקְאֵן שְׁנַתְנָה רְשׁוֹת לְרֹפְאֹת

"יֵהֵב לִיָּה יְדִיָּה, וְאוֹקְמִיָּה" לֵב בּוֹעֵר וְכֹסְפוּסִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
אֵשׁ לְהֵבֵת לְהֵבֵת {53} מִקְבָּץ חֲדוּשִׁים-רְזִי דְרִיזִין דְּעֵבֵד עֲבָרִי

מִה־אֶתְהַבְתִּי תוֹרְתְךָ {42} יִשַׁע בְּהֵם אֲדִיר וְאֲחִ"כ נִינֵעַ לְבַחֲנִית אֲדִירִי
דַּע מַה־דְּרַגְתְּךָ בְּעוֹבְדַת ה' שְׁלֵף? / כִּי־עֲלִיךָ תִּרְגַּנוּ כָּל־הָאִם- חֲלַק יב'

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ {99}
שְׁצָרִיד לְהַתְּפַלֵּל בְּהַתְּלַבְּבוֹת כְּמוֹ בְּלִמּוּד כְּשֵׁאֵשׁ מִלְּהַטָּו וּבְפִרְט לְכַבּוֹד שַׁבַּת

מַעֲלַת תַּפְּלַת וְתִיקוּן {85}
סְדֵרָה חֲדָשָׁה לְחֻזִּיק בְּתַפְּלָה בְּנֵץ הַחֲמָה ב'

מַעֲלַת לְמוּד הַזוּהָר {90}
הִיכָן בַּת הַמֶּלֶךְ שְׂבוּיָה?

דָּרָךְ אַרְץ קְדֵמָה לְתוֹרָה {33}
מִדּוֹת וְהַנְּהַגוֹת טוֹבוֹת מִחֹז"ל הַקְּדוּשִׁים- הַתְּפַלָּה הַנִּפְלְאָה

פְּלֵאֵי הַבּוֹרָא מִבְּשָׂרֵי אַחְזָה אֱלֹהֵי {64}
הַחֲמָא לְבָא בְּעִי - הַכֵּל הוּא לְפִי וְךָ הַכֵּל

תּוֹפִינִים לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ {86}
מִדַּת הַמְּתִינּוֹת מִבֵּיָאָה לְאַתְרַחֲשִׁי לְהוֹ נָסָא

הַכְּנוֹת נִצְרָכוֹת לְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ {99}- שְׁצָרִיד לְהַתְּפַלֵּל בְּהַתְּלַבְּבוֹת כְּמוֹ בְּלִמּוּד כְּשֵׁאֵשׁ מִלְּהַטָּו וּבְפִרְט לְכַבּוֹד שַׁבַּת

באש וברתת וזיעה כמבואר בכל מקום וזה היה רק בעשרת הדברות לבד אבל חז"ל למדו בג"ש במסכת ברכות שכל המצות וכל לימוד התורה צריכה להיות ברית וזיעה ע"ש שדרשו על פסוק והודעת לבניך יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב מה להלן ברית וזיעה אף כאן ברית וזיעה ע"כ בעל קרי פטור מק"ש מחמת שא"א לומר ולקבל עול מלכות שמים ברית וזיעה ע"ש בפרש"י בגמרא נמצנו למידן מכאן שהתורה אינה ניקנית לאדם אלא א"כ לומד באימה וביראה וברתת וזיעה וכל לימוד התורה ועשיית המצות צריכין להיות וללמוד בהתלהבות גדול דהיינו בריתת וזיעה כמו שקיבלו אבותינו את התורה על הר סיני וצריך האדם לפשפש במעשיו היטיב ולהרהר בתשובה קודם הלימוד ולא כמצות אנשים מלומדה רק שישבר את לבו על מעשיו בעת עמדו להתפלל או ללמוד ולקבל עליו לבל יחזור עוד עליהם כמו שהיה מרגלא בפומי של אדומ"ר הרב הקדוש רבינו יעקב יצחק הלוי זצוק"ל מק"ק לובלין על פסוק ולרשע אמר אלהים מה לך לספר חוקי זה קאי על מי שלומד תורה ואינו עוזב את דרכיו הרעים ומהרהר עליהם בתשובה קודם הלימוד וע"י שעושה תשובה קודם הלימוד הוא לומד באימה ויראה בריתת וזיעה וכשהאדם לומד ספרי מוסר וכדומיהן ע"י שהן מעוררין את האדם לתשובה נקל הוא זאת שילמד באימה וביראה אבל בשלומד פלפולי השי"ם והלכות ובפרט דיני ממונות מאד מאד קשה ללמוד באימה וביראה אדרבא שיוכל לבא חלילה לידי התפארות ח"ו כשיחדש איזה חידוש בלימודו לכן צריך ביותר קודם שישב ללמוד דיני ממונות לעשות תשובה ויתחרט על חטאיו וילמוד אותה באימה ויראה ובריתת וזיעה אבל בעו"ה נתמעטו הדורות ונשכח כל זאת לא מבע"י שאין לומדים תורה בריתת וזיעה אלא אפילו אינם מתפללים בהתלהבות כמו שמצינו בדורות ראשונים שר"ע כשהיה מתפלל אדם מניחו בזויות זו ומצאו בזויות אחרת מרוב כריעות והשתחויות דהיינו בריתת וזיעה ובוודאי היה לומדים ג"כ כך כמו שמצינו בהרבה תנאים שליחשה אש סביבותיהן כנתינתן מסיני בעת לימודם הגם שהיו לומדים פילפולי אורייתא וזהו ביאור הרש"י ז"ל ואלה המשפטים פ"י רש"י ז"ל ואלה מוסף על הראשונים מה אלו מסיני ולמה נסמכה בו דינין לפ' מוזבא לומר לך שתשים סנהדרין אצל מוזבא הנה תירוצן של רש"י ז"ל הוא קצת תמוה הלא מפורש בתורה פעם אחת בפ' בהר סיני פרש"י שם מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצות נאמרו מסיני אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרשותיה מסיני אף כולם נאמרו כללותיהן ופרשותיהן מסיני א"כ למה צריך רש"י ללמוד מואלה מיותרא דוי"ו להורות זאת והלא שם למד ממקרא מלא שכל המצות נאמרו בסיני וכבר הרגיש בזה אור החיים הקדוש זצ"ל גם קשה מהו לשון מוסף על הראשונים שמשמע שיש כאן תוספת על הראשונים והיה לו לומר ואלה הוא כראשונים בו גם קשה על מה פרש"י למה נסמכה פ' דינין אצל המוזבא לומר לך שתשים סנהדרין אצל המוזבא והלא מצינו שהיו הסנהדרין חוץ לירושלים כמו שאמרנו בגמרא עשר מסעות נסעה השכינה וכנגדן נסעו סנהדרין מעיר לעיר כמו שחשב שם בגמרא המקומות וגם כשהיתה בירושלים לא היתה אצל המוזבא אלא בלשכת הגזית ואדרבא שאסורה לישב אצל המוזבא שהמוזבא הי' מקודש יותר אפילו מעזרת הכהנים ונראה לפרש עפ"י פשוטו כן דהנה ידוע שנתנת התורה הקדושה היה

אחי וזעני הוראים וקרים חולק טוב ומצורך מעתה יש להגביר את השמחה כמה שרק ניתן ובפרט להרגיש אש להבט שלהבת בליבו בתפילה בלימוד ובעשיית המצוות ובדגש מיוחד על צבת קודש, ויורויה כפל כפלים וזכה לשפע הן בזוהניות והן בגשמיות. נשאר לנו חוב קטן משבוע שעבר, צהפטרת יתרו על המלך אחז הרשע כתיב ויזף ה' דבר אל אהזו לאמרו: שאל לך אות מעם ה' אלהיך העמק שא"ה או הגבה למעלה: ויאמר אהזו לא אשאאל ולא אנסף את ה': לקורא את הפסוקים, נראה כניסוח שאחז הוא מלך "לדיק" שלא מעין לנסות את ה' אך רש"י על אחר מגלה לנו שאחז הוא מלך רשע שלא ראה שיתקדש שם שמים על ידו, נראה נוראות. והו שיה הכביעות והרשעות שבן תמונה מעין פניו כנגד ה' יתברך, לכערינו עדיין יש לו זר המשך אנשים ללא כורה המגיעים לשפל המדרגה בראותם ניסים גלויים וסייעתא דשמיא עאומה והתעוררות גדולה לכבינו שבשמים ובכל זאת מנסים לחרוב ריב מחלוקת ומדון כדי להחליט את עם ישראל, ובכן תדעו שאלו הסימנים לערב רב מוזבא ואשני הס"א והגודל דיליה. ותשובת ה' לא איחרה לבוא, שכל נסיונם יעלה אצק ולשוא טרחה בצחינת גָּצוּ עֲצָה וְהִפֵּר דִּבְרֵי דְבָרִי וְלֹא יִקְוּם כִּי עֲמָנוּ אֵל: ודבר ה' כִּה אֲמַר אֲדַוְיָ ה' לֹא תִקְוּם וְלֹא תִהְיֶה: ולכן לנו חיינו הגאמנים נשאר רק לצבת צלל ולהנות מההקדש שהם עומדים לחוות. מוזימתם תתגלה ואת אות קלוטם יניחו מרחוק וכל מה שחשבו עמנם לחכמים גדולים, הכל יצינו שהם נלגי חכמי חלם גדול טיפשותם ורשעותם. זה לנו עידוד גדול שאנחנו כואים צמו ענינו איך הקדוש צרוך הוא מכין את העולם לקבלת צואו של משיח ואיך הם צעמנם נופלים צפה שהטמינו לעמנם כִּן יֵאָבְדוּ כָל-אוֹיְבֵיךָ ה' וְלֹא הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשֵּׂים לְפָנֶיךָ: כבו' פירש"י כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים ואלה מוסף על הראשונים בו מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני ולמה נסמכה בו דינין לפ' מוזבא לומר לך שתשים סנהדרין אצל מוזבא הנה תירוצן של רש"י ז"ל הוא קצת תמוה הלא מפורש בתורה פעם אחת בפ' בהר סיני פרש"י שם מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצות נאמרו מסיני אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרשותיה מסיני אף כולם נאמרו כללותיהן ופרשותיהן מסיני א"כ למה צריך רש"י ללמוד מואלה מיותרא דוי"ו להורות זאת והלא שם למד ממקרא מלא שכל המצות נאמרו בסיני וכבר הרגיש בזה אור החיים הקדוש זצ"ל גם קשה מהו לשון מוסף על הראשונים שמשמע שיש כאן תוספת על הראשונים והיה לו לומר ואלה הוא כראשונים בו גם קשה על מה פרש"י למה נסמכה פ' דינין אצל המוזבא לומר לך שתשים סנהדרין אצל המוזבא והלא מצינו שהיו הסנהדרין חוץ לירושלים כמו שאמרנו בגמרא עשר מסעות נסעה השכינה וכנגדן נסעו סנהדרין מעיר לעיר כמו שחשב שם בגמרא המקומות וגם כשהיתה בירושלים לא היתה אצל המוזבא אלא בלשכת הגזית ואדרבא שאסורה לישב אצל המוזבא שהמוזבא הי' מקודש יותר אפילו מעזרת הכהנים ונראה לפרש עפ"י פשוטו כן דהנה ידוע שנתנת התורה הקדושה היה

דברי תורה לסעודה ראשונה ליל שבת פג"ד יצחק זצ"ל

ממונות שצריך להוסיף יותר ולעשות תשובה קודם הלימוד וילמוד באימה ויראה כי כשלומד דיני ממונות בקל יוכל לבא לידי התפארות בחידשו איזה חידוש לכן צריך לחזק א"ע יותר ויותר לעשות תשובה קודם הלימוד וזהו ואלה הוא מוסיף על הראשונים דהיינו שצריך להוסיף ולחזק א"ע לעשות תשובה קודם הלימוד וללמוד באימה ויראה יותר מכלשומד ספרי מוסר כי הראשונים הן מעוררין את האדם כשלימד אותן וממילא נופל עליו אימה ופחד בעת לימודו וגמר אומר מה הראשונים מסיני כלומר מה הראשונים נאמרו בסני ברית וזיעה כו' וצריכים אנו ללמוד ברית ובזיעה כמו שמוכח מהגמרא הנ"ל והודעת לבניך וכו' אף אלו מסיני לכן צריכים אנו ג"כ ללמוד אותן באימה וביראה ברית ובזיעה ולמה נסמכה פ' דינין לפ' מזבח לומר לך שתשים סנהדרין אצל המזבח ר"ל הפי' ג"כ כנ"ל כי מזבח מרמו לעבודה דהיינו עבודת הקרבנות ועתה היא התפילה במקום קרבן כדאיתא בגמרא תפילת כנגד תמידין תקנו ע"ש וזה ידועה שיותר יוכל אדם להתפלל בהתלהבות וברתת וזיעה מללמוד בהתלהבות ורתת וזיעה ע"כ מרמו רש"י ז"ל שתשים סנהדרין אצל כו' ור"ל לימוד התורה והמשפטים שהם הסנהדרין יהיה כמו מזבח דהיינו עבודת התפילה כך יהיה הלימוד התורה בהתלהבות גדול וברתת וזיעה או יאמר אלא לומר לך שתשים סנהדרין אצל המזבח נוכל לפרש עפ"י שפירש"י לעיל ע"פ ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עלי' כו' ופרש"י שהמזבח נברא להאריך ימיו של אדם וברזל נברא לקצר

לכן אין זה בדין שיוגף המקצר על המאריך וכו' נמצא אנו למידין שעל ידי המזבח שמקריבין שם קרבנות ואם האדם מביא קרבנותיו בוודאי הוא עושה תשובה קודם שיקריבנו קרבנו על המזבח ויתכפר לו כי בלא תשובה זבח רשעים תועבה רק על ידי שעושה תשובה מקודם ומקריב אח"כ את הקרבן על גבי המזבח אז מתכפר ועי"ז הוא מאריך ימיו ושנותיו והסנהדרין הן עיני העדה ומי שחננו האל ית"ש להיות רב ומנהיג ישראל ועיני כל ישראל אליו הוא צריך תמיד להיות בהכנעה גדולה ובלבד נשבר ולפשפש דרכיו תמיד כמעט בכל רגע ולעשות תשובה עליהם כי בלתי אפשר להיותו נקי בלא חטא כמו שא"י בזה"ק אשר נשיא יחטא בכולם כתיב אם יחטא ובנשיא כתי' אשר נשיא יחטא בוודאי יחטא כי לפעמים הוא מתנאה על הציבור ומתנהג א"ע ברבנות או שיטה איזה דין חלילה אפילו בשונג הכלל אי אפשר להמלט מן החטא ואם לא יעשה תשובה חלילה לא יאריך ימים כמו שאמרו חז"ל אוי לרבנות שמקברת את בעליה לכן צריך לפשפש במעשיו תמיד ולשוב עליהם והש"י בוודאי ימחול לו ויאריך ימיו ושנותיו בטוב ובנעימים וזה הפי' למה נסמכה פ' דינין אצל המזבח לומר לך שתשים סנהדרין אצל המזבח כלומר מי שהוא יושב על כסא הוראה צריך תמיד להיות בהכנעה ובתשובה כדי שתביאנו הרבנות לידי אריכות ימים כמו המזבח שנברא להאריך ימיו של אדם ע"י הבאת קרבנותיו בתשובה כן הרב צריך תמיד לעשות תשובה ועי"ז יאריך ימיו ושנותיו כנ"ל והבן המאור ושמש

מגילת אסתר

מעלת תפלת ותיקין וסדרה {85} – תפלת ותיקין – סדרה חדשה לחזק בתפלה בגן החמה ב'

הינו במקום שסיים מלאכתו מקודם, ממילא אותו שירד למדרגות שיפלות הרי שהוא האחראי לכך, שהרי יצר הוא מחסומים לעצמו והקשה העבודה על עצמו בכך שזולזל בנסיגות קטנים עד שנכשל בגדולים, ועליו מוטל להתחיל בהמשך העבודה ממקום שסיים, ואם סיים בשיפלות המדרגה – צריך הוא להוולד מחדש באותם נתונים שפלים שסיים בהם בעבר, ומשם להתחיל עבודתו, כמבואר בדברי האר"י ז"ל שהאדם חייב לתקן עצמו לגמרי ולהשתלם בכל המצוות, ובכל פעם נולד מחדש להשלים עוד מאשר חיסר, אולם לעומתו זה שסיים בעבר במדרגות יותר גבוהות ורק מוטל עליו להשלים את החסר, אין מגיע לו להתחיל ממדרגות שיפלות, אחר שלא הביא עצמו אליהם ונזהר מהם, ולמה אם כן שיתחיל מנתונים שפלים כאלה בעבודתו. כל אדם אחראי למחסומים שיצר הוא לעצמו – לשברם, והוא מנפלאות תמים דעים לכל אחד ואחד בדיוק נמרץ, מהיכן סיים מלאכתו ומהיכן עליו להתחיל. כך שלמעשה התחלנו כולנו את ההתחלה בשווה ממש, ורק בהמשך כל אחד בחר לו דרך אחרת, ולכך עליו להשלים את החסר שבמו ידיו חיסר לעצמו. בים דרך – שמות אמונה ובטחון הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א

הנה לפניכם עיקר עזותה האדם את זולתו וזה הכמו שזל להזכיר את זמן תחילת העבודה בתפילה בגן החמה. וזוהו נבוא לבאר דבר סתום והתום אצל בני האדם אשר תרעומתם בלבם ולא ינוחו ולא ישקטו ממבוכתם, מדוע נשתנו בני האדם, ומדוע ישנם כאלה הנוברים בנגל על יצרם ומתקדמים בעבודת ויראת ה', הפצים המה בתורתו, ואהבתו בליבם, ולעומתם כאלו המסוככים ומסוככים ביצרים קשים, וכל התגברות קטנה עולה אצלם בקושי רב. ברור הוא שאלו מנסתרות אלוקינו, אולם קצת נמצא נחת בפתרון תעלומה זו מה שישבר לנו מעט את האוזן על פי מה שנבאר, ויסוד הדברים על-פי האר"י ז"ל, והוא כי הרי ידוע הוא מה שאמרו חז"ל (שבת קמ"ה ע"ב): שכל ישראל במעמד הר סיני פסקה זוהמתן ונתקדשו בקדושה עליונה, אולם אחר עיון העגל חזרה הזוהמא, וכל אחד ואחד משיים ריבוא נשמות ישראל הוטל עליו תפקיד עבודת ה' הלאימה ביצרו מהתחלה, ובכך היו כאלה שנוהרו מחטא קל ולא נתנו ליצרם ליקרב אצלם ועלו ונתעלו במעלות העבודה, וגם כשנכשלו נכשלו בקטנות ולא נתנו לפורץ לפרוץ בהם בגדולות, אולם היו כאלה שנדחו מרחי אל דתו ומקטנה באו לעוד קטנה עד בואם לגדולות כחיובי כריתות ומיתות בית דין, ולכן מאז ממשיכים אותם נשמות בעבודתם, וכל יהודי אשר נשמה בקרבו עליו לתקן מעוותו, ומתחיל

מעלת למוד הזוהר {90} – היכן בת המלך שבויה?

שנקראת שפחה, (ונשמה) שנקינה יש שנקראת צת הפלגה. פאו יש איש שנקרא צו (שמות טו) ה' איש מלחמה. ויש איש שנקרא צו (דניאל ט) והאיש גבריאל. ובגין דא, נשמתא דאידי מחויבא בגלגול, אם היא בריתא דקודשא בריך הוא, אי תיקא דאודין בגופא ניקראת, דתמן שלטנותא דיצר הרע דאיהו מסטרא דקמא"ל. חס ושלום. דהא כתיב, (ישעיה טז) אני יי' הוא שמי וכבודי לא אתן דאיהו יצר הרע. ולכן נשמה שמתחבת בגלגול, אם היא צפו של הקדוש ברוך הוא, אם תאמר שפמכר לגוף נכרי ששם שלטון יצר הרע שהוא מלך סמ"ל – חס ושלום, שהרי פתוב (ישעיה טז) חני ה' הוא שמי וכבודי לא אתן לך אחר יצר הרע. והוא גופא, דשריאת בריתא דמלכא, אי תיקא דאודין בכתרין תתאין דמקאבו, חלילה וחס. עלה אתמר (ויקרא כד) והארץ לא תמכר לצמיתות כי לי הארץ. מאן גופא דבריתא דמלכא. דא מטטרוין, והא גופא איהו איהו אמה דשקבתא, אף על גב דאיהו נשמתא דאיהו בריתא דמלכא שבויה תמן, בגלגולא אתיא דאתיין גלגולין בגין דאתית תמן, מה כתיב בה (שמות כא) וכי ימכור איש את ברתו לאמנה לא תצא מצאת העבדים. (ואתו הגוף ששם שורה צת הפלגה, אם תאמר שנקמך צקתים פחוטנים שנטמאו – חלילה וחס. עליו נאמר (ויקרא כה) והארץ לא תמכר לנמנת כי לי הארץ. מי גוף של צת הפלגה? זה מטטרוין, וגוף זה הוא חמה של השקניה, אף על גב שהיא נשמה שהיא צת הפלגה, שבאה פס, בגלגול צאה, שצאים גלגולים משום שבאה פס. מה פתוב צפה? וכי ימכר איש את צפו לאמה לא תלך כצאת העבדים. ועוד וכי ימכור איש, דא קודשא בריך הוא. את ברתו: אלו ישראל, דאינון מסטרא דבת יחידה, אתקריאו ברתו. ואי תיקא דיקרון, בגוונא דאלין מסטרא דעבד, דאיהו מטטרוין, דנפקו בגמנסה ממעריב, לא תצא מצאת העבדים, דהא הוא דכתיב, (ישעיה נב) כי לא בהפוזן תצאו ובמנסה לא תלכו. ועוד, וכי ימכר איש – זה הקדוש ברוך הוא. את צפו – חלו ושלאל, שהם מלך של צת יחידה ונקראו צפו. ואם תאמר שלאלו, פנו שלאלה מלך של העבד שהוא מטטרוין, שלאלו בגמנסה ממעריב, לא תלך כצאת העבדים. זהו שפתוב (ישעיה נב) כי לא בהפוזן תצאו ובמנסה לא תלכו. מגילת

הגה האדמונת לזכר ולהאזיר את הגשמה צניעות זוהר הקדוש פרשת תרומה דף צ"ד ע"ב ארתי, הא דרף צ"ד ע"ב) סבא נחת לגביה, אמר ליה, אי הכי, רבי, מה תוספת לנשמתא דאיהי מנה, דאתמר בה, (שמות כ) לא תעשה כל מלאכה אתה ובבך ובבך ובבך ונבך ונבך. גין פד ינד הגאון חליו, אמר לו, אם פד רפי, מה תוספת לנשמה שהיא ממונה, שנקמור צה (שמות כ) לא תעשה כל מלאכה חפה ונבך ונבך עבדך וגו' אמר ליה, סבא סבא, ואת שאל דא, דנדאי האי על נשמתא דצדיק אתמר, דאף על גב דאתחייב לאחתא בגלגולא בכל אליו, אפילו בעבד ואמה, ובעידן דאינון אופנים, או בכל חיון, דמנהון נשמתין דבני נשא, כתיב בה לא תעשה כל מלאכה. והאי איהו, (ויקרא כד) לא תעבד בו עבודת עבד, בעדיק דאיהו יום השבת, לא תעבד בו עבודת עבד, דאיהו יום דהול. אמר לו, זקן זקן, ואלה שאל את זה? שדאי זה נאמר על נשמת הצדיק, שאף על גב שהתחייב לרדת בגלגול בכל אלה, אפלו בעבד ואמה, וצממות חופנים, או בכל החיות שמהם נשמות בני אדם, פתוב צה לא תעשה כל מלאכה, וזהו (ויקרא כה) לא תעבד צו עבדת עבד. צלדיה, שהיא יום השבת, לא תעבד צו עבדת עבד, שהיא יום של חל. אבל סבא סבא, שבת (ד"א נשמתא) דאיהו בת יחידה, ואיהו בת וגייה דצדיק, דאיהו שבת. מאי אם אקרת יקח לו. אמר ליה הא נדאי הכדלה, חולו של שבת, דאית אתרא דלא אתקריאת חולו של שבת, אלא חולו של שמאה שפחה. אמר ליה, והא חולו של שבת מאי היא. אמר ליה, דא אמתא, דאיהו גופא דבת יחידה דעלה אתמר, אם אקרת יקח לו. חל זקן זקן, שבת (הגשמה) שהיא צת יחידה, והיא צת וגוף של צדיק שהיא שבת. מה זה אם חקרת יקח לו? אמר לו, הכי ודאי הכדלה חלו של שבת, שיש חקר שלא נקרא חלו של שבת, חלף חלו של טמאה שפחה. אמר לו, והכי חלו של שבת מה זה? אמר לו, זו חמה, שהיא גוף של צת יחידה, שעליה נאמר אם חקרת יקח לו. הא חיו, נשמתא אית דאתקריאת אמה, ואית (נשמתא) שנקינתא דאתקריאת שפחה, (ונשמתא) ושנקינתא אית דאתקריאת בריתא דמלכא. הכא אית איש, דאתמר ביה (שמות טו) יי' איש מלחמה. ואית איש, דאתמר ביה (דניאל ט) והאיש גבריאל. צל וראה, שמה יש שנקראת חמה, ויש (נשמה) שקינה

מגילת אסתר

היה זה לילה סוער במיוחד, הוא החל בסופות גשם אחרות, שער המרה הפכו לסופה של ממש, הרוח שרקה בעז, מניעה את צמרות העצים ומשלפלת אותם אנה ואנה, משל היו גבעולי קש. ערפל כבד פסה את הראות, ומטר החל יורד על פני האדמה. על אם הדרך המובילה אל המושבה הגלילית 'מגדל', נראות שתי דמויות המשורכות רגליהן באטיות, נזירות שלא לבצע באחת השלוליות או להתליק חלילה. ואז ארע הבלתי צפוי. ברק אימתני ומסנוור הבזיק במרחקים והאיר את העמק פלו. בעבר רגעים ספורים, החריד רעם אדיר את הסביבה, כשהדיו מתגלגלים פרעש מחריש אונים. האות נתנה, ארבות השמים נפתחו, וגשם עז החל נתד ארצה בשוא הולך וגובר מרגע לרגע. בתוך קלה הפכה הבקעה שבתוכה צעדו, לנהר אחד גדול, שוצף ונועש, הסוחר את הנקרה בדרבו. השנים לא היו אלא התסיד המפלא רבי ישראל קרדונר ותלמידו רבי ישראל בער אודסר. הם יצאו בשעות אחר הצהריים למסע במושבות שבסביבות סביריה, לאסוף תרומות עבור הקנסת פלה. בעת צאתם לדרך, ורהה השמש, והשמים לא רמוזו על הסערה הממשמשת ובאה. הם לא שיערו כלל את המצפה להם. עתה מצאו את עצמם לפתע בעמק האפל והחשוף, תחת 'שגר ענן' שהמטיר על ראשם מסרות עז, והרטיב אותם עד לשד עצמותיהם. האדמה המוצקה הפכה באחת לעסה דביקה וסובענית, והם פססו בתוכה באטיות, שקועים עד ברכיהם. הערפל הכפול והמכפול גרם להם לאבד את דרכם, וכך הלכו ותעו שעות ארבות, מבלי לדעת היכן הם נמצאים. מרגע לרגע הפכה הצעידה למגעעת יותר ומתרה, אך בקשי הגלילו 'חל' רגל אחת מן הבזיק, וכבר שבעה השנייה... בעבר זמן רב הבחינו פתאום בניצוץ של אור המבליח מרחוק. עיניהם אורזו: משמע קרובים הם למקום ישוב! כל עוד רוחם בס, גררו עצמם עד למפתן הבית ממנו בקע האור ונקשו על הדלת. האקר היהודי שנגש לפתח, כמעט התעלף למראה עיניו, שני אנשים חורים ורועדים, נוטפי מים ומקסים בוץ עמדו שם. הוא מהר להקניסם פנימה ולהרתיח להם תה במקומם. בינתיים עמדו,

התפלה ערבית משל מאומה לא ארע, וכשתור בעל הבית עם המקומם והכוסות לחדר, גלה כי בלו מוצף במים ובוץ שנשפכו מבגדי האורחים... עצמותיהם של השנים דאבו, גופם היה תשוש מן הצעידה המפרכת ומן הקר, ורבי ישראל בער הרחרר לעצמו: 'הלואי! תן לי בעל הבית מטה להניח גופי עליה... האקר אכן חמל עליהם והציע להם מפות. רבי ישראל בער נפל אין אונים על המטה, ורגע לפני שנעצמו שמורות עיניו שמע את מורו ורבו קורא בדבקות קריאת שמע, אומר והוי וכמה דבורי התבודדות. 'אתרי לילה פנה, הרחרר רבי ישראל בער, אני פטור מקומת הצות, איך אפשר לקום הצות אתרי שפזן פנה?!' עוד קט, ותדמה עמקה נפלה עליו. ויהי בלתי הלילה, והפלא מתרחש: רבי ישראל קרדונר קם פארי בבגורתו ממטתו, נוטל רדיו, מתנישב ליד השלחן ופותח באמירת 'תקון הצות' במתיקות עצומה. קולו הפהור חודר מבעד למסגי השנה העמקה שבה נתון תלמידו. רבי ישראל בער פוקח את עיניו, מקשיב, ולבו נמס בקרבן: איך אפשר להשאיר במטה פשומעים תקון הצות פנה?! כל עצמותיו זעקו כאב, אך הוא התגבר וקם אף הוא... באשר התקרב אל השלחן, נדהם ממראה עיניו: פני רבו בוערות כאש ונדמה היה כאילו השלחן פלו רועד. על קורות אותו לילה נשגב לא חדל רבי ישראל בער לספר כל ימיו. לעת הבקר, התעטף רבי ישראל קרדונר בשלית, הגיח תפלין, ופתח בתפלת שחרית שלא מעלמא רדיו, כל מלה ומלה יצאה מפיו בהתרפקות וערגה נוראה לחי העולמים. בינתיים התעוררו אנשי הכפר ופגנו איש לעבודתו, מי ברפת, מי בפרדס ומי בלול העופות. ופתאום מגיע לאנניהם קול נגון תפלה מעולם אחר, כמוהו לא שמעו מימיהם. הם נשאבו אתרי הקול המפלא ורגליהם הוליכו אותם אל חצר הבית שבתוכו התפלל רבי ישראל, שם התגודדו כלם... 'כי הוא לבדו מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה תדשות' מה זה היה להם! התפלה הערבה והמתוקה חודרת אל בליותיהם, והם עומדים נטועים בקרקע מבלי וכלת להמשיך לעבודתם. השמועה על התפלה הנפלאה פושטת חיש, וכל אנשי הכפר התאספו להאזין לה, כשכל גשמייתם מתבטלת כליל מאותה תפלה נלבבת שאותה לא שכוה לאחד מכן מימים רבים.

מלאטי מינת

יצחק

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם {64} – הפל הוא לפי זך הלב

עבודה שבלב זו תפלה כמו שאמרו ביבמות (סד). אין דומה תפלת צדיק בן צדיק לתפלת צדיק בן רשע ואין רצונם לומר מצד קבול התפלה בזכות אבותיו, כי השם יתברך שומע תפלת כל פה וקרוב לכל קוראיו רק אתפלה עצמה שאין דומה תפלת זה לישל זה. וכדרך שאמרו בראש השנה (יח). מפני מה זה התפלה ונענה בו זה כיון לבו בו (כפירוש רש"י) כי בתפלה הכל לפי כונת הלב הן הדברים. והכל הוא לפי זוך הלב ואין דומה צדיק בן צדיק ששורש לבבו זך. ולכן נקרא תפלה בברכות (ו): כרום זולת דברים שעומדים ברומו של עולם כי הם הולכים למקום גבוה וקא. אלא מכל מקום אמרו (זבחים נד): ניהות ביה פורתא משום דתיב בין כתפיו כו' כי באמת ישר תפלה לפני דמעמפא כל צלותין (כמו שאמרו זוהר ח"א, כג): אני את דכא וגו'. כי במקום גדולתו התפלה הוא מקום גדולתו כמאן דאמר במגילה (כו). הגדולות מקום שמגדלין בו תפלה שם ענותנותו להיות יורד גם כן למקומות נמוכים. ולכן אמרו (ברכות ה). במקום תורה שם תהא תפלה ואין כאן מקומו יותר.

מלאטי מינת

מנחת יצחק

תופינים לשבת קודש – מדת המתינות מביאה לאתרחיש להו נסא

באם לב האדם מוכך אין קנינותו יכולין להזיק לחבירו כמו שנמצא (תענית כ"ה). בעיזא דר' חנינא בן דוסא דאייתי דובא בקרניהו וזה דאיתא במס' ברכות (ט"ז): עבדים ושפחות אין קורין אותן אבא פלוני או אמא פלונית, של בית ר"ג היו קורין אותן משום דחשיבא, היינו שמכח קדושת רבן גמליאל נתפשט גם על קניניו והיו ג"כ טובים. אשר תשים לפניהם. פירש"י לפניהם ולא לפני עבד"ם ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל וכו' שנאמר (דברים ל"ב, ל"א) כי לא כצורנו וכו'. הענין הוא כך, כי יש לכל אדם חיתוך אברים שוים וצורת כל אבר ואבר שוים לכולם, ואעפ"כ ניכר ומבורר צורת ישראל אצל כל האומות, והענין הזה הוא נגד השכל, שאם יעמדו אלף גוים וישראל אחד ביניהם ניכר לכל צורת ישראל בין הגוים וזאת הוא לפלא בעיני כל העולם, וזהו כי לא כצורנו צורם, היינו אף שיש לכלם כל האברים ופרצוף פניהם שוים מ"מ כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה'. ואויבינו פלילים היינו המשפט ג"כ כן הוא, אף שבדין זה שוה דיניהם ג"כ לישראל מ"מ אם ישראל הולך אליהם מחלל את השם, כי אין לו דמיון עם משפט ישראל בעומק כמ"ש (תהלים קמ"ו, י"ט) מגיד דבריו ליעקב חקיו וכו', לא עשה כן לכל גוי וכו'. והאלקים אנה לידו וכו'. איתא בפרש"י ולמה תצא זאת מלפניו וכו' אלא אחד הרג שוגג ואחד מויד וכו'. קושיית העולם ידוע שוגג הראשון איך

ב' יסודות הם תורה ותפלה כמו שאמרו בשוחר טוב (מזמור פז) על פסוק יסודתו בהררי קדש הר סיני והר המוריה. הר סיני נקרא על שם הסנה כידוע ואמרו בשבת (סו). הסנה כו' משום דמייכת כו' הוא מורה על שפלות כמו שאמרו בתענית (ו). דבריו תורה הולכים למקום נמוך ואין רצונם לומר נמיכות בדעת שלא באמת, רק לנמוך באמת כמו שאמרו (שם) אי הו סנו הוי גמירי טפי וכיעור בלשון הנמרא היינו במעשים ולא חס ושלום במעשים מצד רשעותו רק מצד עצם שורשו וכדרך שאמרו (גדרים פא). בני עניים מהם תצא תורה מה שאין כן תלמידי חכמים אין מצוי להיות בנייהם כו' כי תורה מנחת מקום גבוה באמת ויורדת לכל מקום היותר נמוך. ולכך כל שהדורות הולכים ומתקטנים רוי התורה הולכים ומתפשטים ומתרחבים מכלות בני אדם וכתר תורה מונח לכל (יומא עב). אבל כתר כהונה וכה אהרן נטלו והורו הקרב וגו' רק כהנים מיוחסים והוא נקרא הר המוריה על שם המור כידוע (בראשית רבה פרשה נה) שהוא ראש לכל הבשמים (מגילה י) ודבר חשוב ואינו הפקר לכל. וכן

מלאטי מינת

מנחת יצחק

היה, ונראה לפרש דהנה כתיב (תהלים קמ"ה, י"ד) סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים, שני דברים נאמר בפסוק הזה נופל וכפוף, היינו מי שנשרש בלבו כעם או חמדה רעה ואם ח"ו מוציאה לפועל במעשה, זה נקרא נופל, ואם עדיין לא יצא לפועל נקרא כפוף היינו שלבו כפוף ומשועבד תחת החמדה הרעה הזאת, והשי' הוא החושב מחשבות בלבתי ידה וכו', ע"כ והאלקים אנה לידו זה שהרג בשוגג אין הפירוש שכבר הרג בפועל, רק שיש לו זה החסרון בלב היינו כעם ורציחה זה שהרג במזיד היינו שכבר הוציא לפועל והרג באמת, והקב"ה נותן בכאן לשניהם ההשלמה זה שהרג במזיד נהרג, וזה שהרג בשוגג גולה. וזהו והאלקים אנה לידו, היינו כי דבר זה עשה הקב"ה לזכותו, כי כל זמן שמחשבתו הרע לא יצא לפועל אינו נותן אל לבו לעשות תשובה, אך עכשיו שהזדמן לידו הקב"ה שהרג אדם לפועל בשוגג, וזה שנהרג היה חייב מיתה, מתחיל להרעיש בנפשו למה אירע זאת לידו להרוג נפש בשוגג, בודאי שיש לי שורש של רציחה בלבי ועיני עושה תשובה. ששת ימים תעשה מעשיך וביום השביעי תשבת וכו'. ובפרשת יתרו כתיב להפך זכור את יום השבת לקדשו ואח"כ ששת ימים תעבוד וכו'. על פי מה דאיתא בגמרא דשבת (ס"מ:) היה מהלך במדבר ואינו יודע מתי שבת הייא בר רב אמר משמר יום אחד ומונה ששה, ורב הונא אמר מונה ששה ומשמר יום אחד. להבין הפלוגתא הזאת דהנה כתיב (משלי ד, ח') סלסלה ותרוממך תכבדך כי תחבקנה. היינו סלסה שתקוף כל רצונות לבך ומעשיך בד"ת, שאם יש לך תאוה מאכילה ושתייה וכיוצא בזה תראה אם הם ח"ו נגד רצון ה' לא תעשנה, ועי"ז תרוממך היינו שהד"ת ינביהו עצמך על כל התאוות. תכבדך כי תחבקנה, ענין כי תחבקנה היינו שתוסיף עצות בכל פעם יותר בד"ת גם היא תכבדך מאוד בעיני כל, והנה שבת היינו קבלת עול מלכות שמים ות"ח בנערותו שעדיין לא נגמר הזדככות לבו, זה נקרא חייא בר רב, והוא מונה שבת תחילה והיינו מי שלא נזדכך עדיין לא יתפלל שיתן לו השי' שום דבר מטובת העוה"ז, רק ימסור תמיד כל רצונותיו אליו ויהיה השי' המתחיל וגם הגומר. ורב הונא היינו ת"ח בוקנותו כי שם הונא מורה שנמצא אצלו הון וקבוץ רב מתלמידים וכבר נזדכך לבו ואין בלבו שום רצונות זרות. לכן אמר מונה ששה היינו שמתר לו לשאול מאת השי' שיתן לו כל משאלות לבו, כי ענין ששה ימים המה כח מעשיו של האדם,

ומשמר יום אחד היינו שהשי' יגמור בעדו על דרך (איוב כ"ב, כ"ח) ותגור אומר ויקם לך וכו'. ראשית בכורי אדמתך וכו', לא תבשל גדי בחלב אמו. מצוה זו מורה על מדת מתינות וזה נקרא במדרש, גבורי כח שיוכל לעצור חמדתו וכתוב (ישעיה כ"ח, ד') כבכורה וכו' בעודה ככפו יבלענה. וציותה התורה להיות מתון ולא לאכלה רק להוליכה לכהן. לא תבשל גדי בחלב אמו, זהו מורה להיפך על מדת מהירות כאיתא בגמ' (סוכה י"ד:) כדי שיוזקק הגדי בבית ראש, ואמר הכתוב כי במקום שצריך להיות זריז לא תהיה מתון, וזהו לא תבשל היינו שלא תעכב את המהירות, וחלב מורה על מתינות כי מדת מתינות נקרא תדיר, כי תמיד טוב להתנהג בה, אך לפעמים צריך האדם למדת מהירות כמבואר בפסוק סוס מוכן ליום המלחמה וכו' (ילקוטאים הושע), ואז המדה הזאת משובחת מאד יותר ממדת ישוב הדעת שהוא נקראת תדיר, ומדת מהירות בזמנה נקראת מקודש כדאיתא בגמ' (זבחים צ"ג:) תדיר ומקודש איזה מהם עדיף וזה הענין בגמ' ברכות (כ"ג.) הראשונים מסרו נפשיהו אקדושת השם וכו', היינו שלהם היה נמצא מדה זאת של מהירות שהוא מדה יקרה מאוד בזמנה, שאז צריך האדם לצאת מגדר המתינות, ומחמת מדה הזאת אתרחיש להו ניסא. ועבדתם את ה' אלקיכם וברך את לחמך ואת מימך. הנה הכתוב מתחיל בלשון רבים ומסיים בלשון יחיד, יבואר ע"פ מה שביארנו בפרשת וירא ע"פ עתה ידעתי כי ירא אלקים וכו', החילוק שבין יראת אלקים ליראת ה' כי יראת אלקים היינו שצריך לצמצם עצמו בדבר מחמת חסרונו שיש לו שלבו לא נזדכך עדיין. ויראת ה' מורה שצריך לצמצם א"ע מחמת כלל ישראל אף שאין לו חסרון בדבר הזה, ע"כ נאמר כאן ועבדתם לשון רבים היינו שתסבלו צמצום מחמת כלל ישראל, ועי"ז וברך את לחמך וכו' יברך לכ"א בפרט, וזה מה שאנו אומרים ברוך מרחם על הארץ, מלת ארץ מרמז על כלל ישראל שמתחילה השי' מרחם על הכלל, ואח"כ מרחם על הבריות היינו על כל אחד מישראל בפרט. עלה אלי ההרה וכו'. ההרה היינו לסוף הדווש כל המדרגות, והנה מקודם צריך האדם לעבוד בכל חכמות העולם כסדר עד שבא לחכמות האמיתיות. והיה שם מורה על מקום הטהרה ושורש החיים כמו (במדבר כ"א, ט"ז) ומשם בארה היינו שבכל אלו החכמות תהיה דרך העברה, ועיקר מקומך תהא כסוף המדרגות שנקרא שם. מי השילוח משפטם

מִנְחַת יִצְחָק מְאֻצְרוֹת הַהַפְטָרָה {35} – הַלּוּמִים נוֹצְצִים מִהַפְטָרַת הַשְּׁבוּעַ בְּמִיחָד בְּשִׁבְלִי – בְּרֵאשִׁי הָהָר אִו בְּשַׁפְּעוּ?

וצלה"ה דהנה ידוע מ"ד דבבית שני לא שלטה יד האויב כדאי' במדרש שהיה מקום מנוחתו. יובן בהקדם מה שתמה חכם אחד מחכמי העולם על מרכז הארץ שהוא קמן לערך הבורא יתברך. היות דג' יסודות מקיפין את מרכז הארץ ולמעלה מהם מערכת המשרתים מתנועעין בשבעה גלגלים ומקיפין כל הדי' יסודות. וחמה א' מ' המשרתים הוא גדול ק"ע פעמים ממרכז הארץ ולמעלה מהן גלגל המזלות וגלגל החוהר בכל כ"ד שעות. וכולם קבועים ברקיע השני ולמעלה מהן חמשה רקיעים רוחניים אשר אין סוף והקר גדולתם. והבורא ית' הוא עילת כל העילות ומלא כל הארץ כבודו ולמה ברא הקב"ה מרכז הארץ כ"כ קמנה. אמנם נראה דידוע דיותר נבחר מעשה אומן בעשותו כלי קמן ויש בו כל הצריך לו. מבעשותו כלי גדול והכין בו כל הצורך לו. ויותר מתפאר בעשותו כלי קמן. ולזאת הסיבה ברא הקב"ה את העולם השפל קמן ואעפ"כ הוא שלם בתכלית השלימות כדי להשתבח בו. ואולם צריך להבין איך השרה הקב"ה שכניתו בבחמ"ק שהיה כ"כ קמן. אמנם נראה היות דבמקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו שהוא מצמצם שכניתו במקדש. וכן אמר שלמה בתפלתו הן השמים ושמי השמים לא יכלכוך ואף כי בנה בניתי בית זבול לך למכון שבתך מטעם דבמקום גדולתו וכו' וכן אתה מוצא שהשכינה שורה באיש עני ונכה רוח. וכן הקב"ה חשק בישראל כי הם המעט מכל העמים וישראל לא תואר ולא הדר להם נבזים וחדל אישים המה ואפ"ה חשק הקב"ה בהם וכל זה לפי דבמקום גדולתו וכו'. וז"ש הנביא השמים כסאי והארץ הרום רגלי אשר תבנו לי ואיזה מקום מנוחתי. יובן בהקדם מה שתמה חכם אחד מחכמי העולם על מרכז הארץ שהוא קמן לערך הבורא יתברך. היות דג' יסודות מקיפין את מרכז הארץ ולמעלה מהם מערכת המשרתים מתנועעין בשבעה גלגלים ומקיפין כל הדי' יסודות. וחמה א' מ' המשרתים הוא גדול ק"ע פעמים ממרכז הארץ ולמעלה מהן גלגל המזלות וגלגל החוהר בכל כ"ד שעות. וכולם קבועים ברקיע השני ולמעלה מהן חמשה רקיעים רוחניים אשר אין סוף והקר גדולתם. והבורא ית' הוא עילת כל העילות ומלא כל הארץ כבודו ולמה ברא הקב"ה מרכז הארץ כ"כ קמנה. אמנם נראה דידוע דיותר נבחר מעשה אומן בעשותו כלי קמן ויש בו כל הצריך לו. מבעשותו כלי גדול והכין בו כל הצורך לו. ויותר מתפאר בעשותו כלי קמן. ולזאת הסיבה ברא הקב"ה את העולם השפל קמן ואעפ"כ הוא שלם בתכלית השלימות כדי להשתבח בו. ואולם צריך להבין איך השרה הקב"ה שכניתו בבחמ"ק שהיה כ"כ קמן. אמנם נראה היות דבמקום גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו שהוא מצמצם שכניתו במקדש. וכן אמר שלמה בתפלתו הן השמים ושמי השמים לא יכלכוך ואף כי בנה בניתי בית זבול לך למכון שבתך מטעם דבמקום גדולתו וכו' וכן אתה מוצא שהשכינה שורה באיש עני ונכה רוח. וכן הקב"ה חשק בישראל כי הם המעט מכל העמים וישראל לא תואר ולא הדר להם נבזים וחדל אישים המה ואפ"ה חשק הקב"ה בהם וכל זה לפי דבמקום גדולתו וכו'. וז"ש הנביא השמים כסאי והארץ הרום רגלי אשר תבנו לי ואיזה מקום מנוחתי ואת כל אלה עשתה ידי והן השמים ושמי השמים לא יכלכוני ועם כל זה צוה הקב"ה לבנות בית למכון שבתו לפי דבמקום גדולתו שם הוא ענותנותו וז"ש ואל זה אביט אל עני ונכה רוח כנ"ל וק"ל. באופן אחר נראה לפרש הפסוק דאי' במגילת איכה בלע ה' ולא המל את כל נאות יעקב הרס בעברתו מבצרי בית יהודה והנה למה שינה הנביא במאמרו כאן את כל נאות יעקב ואח"כ אמר מבצרי בית יהודה והענין הוא דאי' גדול יהיה כבוד הבית האחרון יותר מן הראשון והן כבר צווחו חלילה שזה יהיה הבית האחרון דהלא בית ג' שיבנה במהרה בימינו הוא בית אחרון. והנה באמת התי"ט משני דאחרון שידך לומר נמי אשני כמ"ש והיה אם לא יאמינו לקול האות וכו' ע"ש אבל כל הנ"ל אינו שוה מפני מה אמר הנביא בזה הלשון שיכולין ח"ו לבא לידי מעות. ואמ"ו

הברי תורה לקעודה ושלשית פגנר יקרב אלכסון להציל מפלקמת גנוג ומגנוג ויאמר בקול רם ובשמחה הא היא סעודה ודער אנפין

בבית שני היו ישראל כשירים ומובים במעשיהם השרה הקב"ה שכנתו ביניהם. וז"ש הגמ' שגר מערבי עדות הוא לישראל שהשכינה שורה בישראל דייקא אבל לא במקדש שהיה חסר ה"א כנ"ל וא"ש וק"ל. או יאמר עפ"י מ"ד דבקשו לבנות המקדש בראש ההר אמר להם דוד שיבנו אותו בשיפוע ההר דכתיב ובין כתפיו שכן ועל דבר זה נמרד דואג האדומי ותמוה ונראה דיש להבין איך נסתפקו חכמי ישראל אם יהיה בראש ההר או בשיפוע והלא מקדש שלמטה מכון נגד מקדש שלמעלה. ובלי ספק שידעו חכמי ישראל לכוון נגד מקדש שלמעלה. ונראה דרמאי מקדש שלמטה מכון כנגד מקדש שלמעלה. אולם על זה נסתפקו דמקדש שלמעלה נקראת כסא ומקדש שלמטה נקראת הדום רגליו של שכינה. וידוע דמקום השרפרף תמיד מעט רחוק ממקום הכסא לכן

נסתפקו. והשיב להם דוד בין כתפיו שכן דהיינו בשיפוע ההר. ועוד יש ליתן טעם לפי דבמקום גדולתו שם אתה מוצא ענותו ואלו היה בראש ההר היה כעין גאווה. והקב"ה נתן התורה על הר סיני הר נמוך מכל ההרים משום דבא גדולתו וכו'. ולכן אמר דוד שלא יבנו בראש ההר אלא בשיפוע להורות ענותנותו. וידוע דדואג היה מתנאה ומתהולל בדעתו והיה גדול דעה וכשראה שאין הקב"ה הפין בגאווה נמרד מן העולם. ונוכל לומר דזהו כוונת הפסוק השמים כסאי הוא מקדש שלמעלה והארץ הדום רגלי הוא מקדש שלמטה אם כן איזה מקום מנוחתי ר"ל באיזה מקום בראש ההר או בשיפועו לזה אמר ואל זה אביט אל עני ונכה רוח לפי דבמקום גדולתו וכו' לכן נבנה בשיפועו לזה אמר ואל זה אביט אל עני ונכה רוח לפי דבמקום גדולתו וכו' לכן נבנה בשיפועו וק"ל: אהבת יהונתן

לקחי הפרשה לשבת {82} – מי נתן פה לרשעים שיזכרו לאבד את העולם?

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים לְפָנֶיהֶם: וְגו' ותרנגם אונקלוס ואילין דיניא די תסדר קדמיהון. והוא צריך ביאור מה ענין תשים לתרגמו תסדר? בשלמא למה שאמרו רז"ל תשים הוא כלי הדינים שייך בהם לשון שימה אבל ענין הסידור לא נכלל בפירוש תשים והוי ליה למימר די תשו קדמיהון: אכן הן אמת נודע מה שאמרו רז"ל בראשית ברא ונו' בשביל התורה שנקרא ראשית דרכו ובשביל ישראל שנקראים ראשית תבואתו ואורייתא וקודשא בריך הוא וישראל כולא חד שישראל מתאחדין בהקב"ה על ידי התורה כי הנה כל התורה היא צירופי אותיות ואיתא בספר יצירה קבען בפה שקבע הקב"ה צירופי אותיות התורה בפה כל אחד ואחד מישראל להטותם לכל אשר יחפין וזהו מאמר רז"ל בעשרה מאמרות נברא העולם והלא במאמר אחד יכול להבראות אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין כו' וצריך להבין מי נתן כח לרשעים שיזכרו לאבד את העולם? אך עם מאמרינו יובן כי הצירופי אותיות נמסרו לישראל והרשע מהפך צירופי אותיות מטוב לרע וזהו פנס גדול שמכריח את המלך להתלבש בצירופי אותיות הרע כי מפי עליון לא תצא הרעות, רק אדרבה, הטוב. אמנם מכיון שנעשה הכל על ידי צירופי אותיות והרשעים מהפכים הצירופים מטוב לרע ח"ו. וזהו מה שכתוב בתורה קללות בתורת כהנים ובמשנה תורה ולכאורה הוא דבר נפלא הלא התורה כתיב בה (משלי ג, י"ז) דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום ואיך יהיה כל כך קללות ח"ו כתובים בה. אמנם יובן עם מה שכתבתי שבאמת הם הכל ברכות למקימי התורה אך לעוברי רצונו הם מהפכים הצירופים ונעשה אצלם בחינת קללה וכמו שאמר הכתוב (ויקרא כ"ו, ט"ו) ואם בחוקתי תמאסו או

והבאתי וגו' שם, כ"ה כי על ידי רשעת הרשעים הם גורמים שיתהפך הצירוף מברכה לקללה ח"ו. והנה איתא בגמרא איזהו יסורין של אהבה חד אמר כל שאין בהן ביטול תורה וחד אמר אידי ואידי יסורין של אהבה הן שנאמר (משלי ג, י"ב) את אשר יאהב ה' יוכיח יכול אפילו לא קבלן מאהבה תלמוד לומר אם תשים אשם נפשו מה אשם לדעת כו' ויובן עם מה שכתבתי כי הרשעים מהפכין הצירוף מטוב לרע וליסורין ח"ו והיסורין מכפרין עוונותיו ויכול הוא הצירוף שיתהפך כחומר חותם ויחיצב כמו לבוש ברכה ושלוש טובה וחיים לזה אמר יכול אפילו לא קבלם מאהבה תלמוד לומר כו' אף יסורין לדעת ועל פי דרכינו כיוונו בזה רמו גדול שהצירופי אותיות הנ"ל שרשם הוא בדעת וכן אמרו רז"ל בלשון זה יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו כו' שהצירופים הם בדעת ולכן צריך להגביה היסורין עד הדעת ושם יתהפך הצירוף כמקדש שהיה הצירוף ברכה וטוב רק שבחטאו קלקל השורה והיפך הצינורות וכשיתכפר לו על ידי יסורין יחזור הצירוף לאיתנו: וזהו ואלה המשפטים אשר תשים וגו' פירוש תשים המשפטים והדינין לדעת כמו שכתוב גבי אשם (ישעיה ג"ג, י') אם תשים אשם נפשו ששםם למדו רז"ל מה אשם לדעת אף יסורין לדעת והנה כן הוא הפירוש תשים שתשים לדעת העליון כל המשפטים והדינין ח"ו ואז יתהפכו הצירופים מרע לטוב וזהו שתרנגם אונקלוס ואילין דיניא די תסדר קדמיהון פירוש כמו שהיה מקדם כסדרן והיו הצירופים סימן ברכה לישראל כך עתה אחר שנתהפכו על ידי רשעת הרשעים מכל מקום על ידי היסורין נתכפרו עוונותיהם וחזרו הצירופים לאיתנם הראשון והבין: המאור עינים

פִּלְפְּלִין מִפְּלִפְּלִין (60) – בתשובה לשאלה, ספר שנכתב בו שאלות לחדוד לצעירים האם מתר להחזיקו הפוך?

בתשובה לשאלה, ספר שנכתב בו שאלות לחידוד, לצעירי הצאן, תשב"ר, והתשובות מוצפנות באופן שכתובים הפוך, האם בעת קריאת התשובות, מותר להחזיק את הספר הפוך, כשהצד העליון הוא למטה, או שאין זה כבוד הספר, והאפשרות המותרת לקרוא בספר, היא על ידי שיניחו על השולחן וכיו"ב ויסובבו לצד השני. מקור האיסור דספר הפוך [בעירובין צ"ו ב' תנן:] "היה קורא בספר על האסקופא ונתנגלגל הספר מידו וכו' משהגיע לעשרה טפחים הופכו על הכתב", פרש"י: "האותיות כלפי הכותל, שלא יהא מוטל כ"כ בבזיון", ובגמ' שם צ"ח א' איתא עלה, "ומי שרי, והתניא כותבי סת"ם לא התירו להן להפך יריעה על פניה, אלא פורס עליה את הבגד. התם אפשר, הכא לא אפשר, ואי לא אפיך, איכא בזיון הקודש טפי". ופרש"י, "להפוך יריעת קלף על פניה להגין עליה שלא יעלה אבק על האותיות, לא אפשר, שאין לו בגד לפרוס". מבואר, שאע"פ שמה שהופך, הוא לצורך הספר, וכדי שלא יתבזה מהאבק, מ"מ כיון שלעיני הרואים, הפיכתו הוא בזיון, לא הותר לעשות כן, רק במקום שהנחת המצב כמו שהוא, הוי בזיון טפי. [ב] ופסק בשו"ע יו"ד רע"ז ס"א: "כתב היריעה, ובא להניחה כדי שתתייבש, לא יתהפך הכתוב למטה, אע"פ שמכוין כדי שלא יעלה אבק על הכתב, מ"מ דרך בזיון, הוא, אלא יהיה פני הכתב למעלה, ויפרוש עליו בגד". ומבואר כנ"ל, דהאיסור הוא משום הדרך בזיון אף שהמטרה לצורך, ולא הותר אלא במקום שא"א בענין אחר. המוצא ספר הפוך, צריך להופכו בחזרה [ג] ובמהר"ל (ליקוטים, הנדמה"ח, עמ' תרל"א) כתב: "כשראה מהר"י סגל ספר מהופך, עליונו למטה, הפכו ונשקו". נראה שמדובר לא בהפוך על פניו, אלא גם כשעליונו למטה, דגם זה דרך בזיון הוא. וכ"כ בערוה"ש יו"ד רפ"ב י"א: "ואסור להפוך אותו על פניהם, וכשמוצא ספר הפוך, מהפכו שיונח כדרכו, וכן אסור להעמידו מהופך, שיהיו ראשי האותיות למטה, וכשמוצאו עומד מהופך, מהפכו

ומעמידו כדרכו. [ד] ועי' בדברי השו"ע יו"ד רפ"ב ה': "אין זורקין כתבי קדש ואפילו הלכות ואגדות", וכתב הרמ"א: "ואסור להפוך אותו על פניהם, וכשמצאו כך צריך להפכו", והמצויין ציין שם למהר"ל, ולכאוי המהר"ל דיבר כשעליונו למטה, ואולי שלמד דעליונו הכוונה לדפי הספר, שהפנים הם למעלה ממה שבצד שכנגדם, וקצ"ע דבספרים שלנו, מאי נ"מ באיסור להופכו על פניו, הלא בכל צד שהוא מונח, כתוב שם ד"ת, ושלא כבימי חז"ל שכתבו הספרים בצורה של מגילות, משמעונו של הפוך הוא רק על פניו ממש, ולכן בספרים שלנו ג"כ כשהוא מונח פתוח והפוך על פניו, אז יש לחוש. ועי' בדרכי משה ביו"ד שם, שכתב: "מהר"ל כשמצא ספר מהופך, עליונו למטה, היה הופכו ונושקו", וצ"ע למה בהגהות לשו"ע שינה לשונו. ועכ"פ נראה מסברא, דכשנוף הספר הפוך שעליונו למטה, לכאוי חמיר טפי לדידן, דמיחזי יותר בזיון, וצ"ע. ג' טעמים לצדד להקל בנדון דידן [ה] ויש לצדד בנידו"ד להקל מג' טעמים א. מכיון שהמדובר בספר המיועד לילדים, וכיום מצוי קצת הדבר שעושים באופן זה, אין בהפיכתו משום מיחזי כבזיון, ד"ל דכל שלפי המקובל אינו נחשב כבזיון, אינם בכלל האיסור, וכע"ז כתב גם בשו"ת אבני ישפה (להגר"פ פינהנדלר זצ"ל) ח"ג סי' צ"ד אות א'. אלא דעדין צ"ע, דודאי אם יוחלט שע"ג קרקע אינו נראה להם כבזיון, לא יועיל להתיר, ומנא לן דהחזקת הספר בצורה הפוכה, לא יחשב בעצם בזיון, אף כשאין נראה לרואין כבזיון. ב. ואולי יש לצדד להקל בעצם זה הדבר, משום שמועד לסייע לצעירי הצאן בחזרת משנתם ע"י מבחן באופן המשעשע את ליבם, וכיון שיש בזה צורך, דמי למה שהקילו לפסוק לתינוקות גם בפסוק דלא פסקיה משה, כמ"ש בט"ז יו"ד רס"י רפ"ג. אכן שם מבואר דכדי להתלמד לא התירו אלא משום עת לעשות לה', ובנידו"ד ודאי אינו כן, וגם מנא לן לדמות מילתא למילתא. אמנם יעו"ש

בפ"ת בשם התשב"ץ שכתב: "דמה שנהגו המלמדים, שכותבים על הלוחות ג' או ד' פסוקים, או פרשה שלמה, מה שדעתו של תינוק יכולה לקבל באותו שבוע, ובסוף השבוע מוחק, וחוזר וכותב פרשה אחרת כפי התחלפות הפרשיות בכל שבוע, יש להתיר, אף דכתבי קודש אסור לאבדן ביד או למתקן, מ"מ כיון שעבר זמן פרשה זו, הוי כהיכל שצריך תיקון, שמותר לסתרו ולבנותו". ולכאן הא כאן מעיקרא כותבים ע"מ למחוק, ומ"מ מותר, וכנראה שצירפו קולא משום דעושין כן להתלמד. ועדיין יש לחלק מנידוד שאינו כ"כ להתלמד כמו התם. ועוד ד"ל דארבא עדיף שלא לעשות כן, כדי שיתרגלו הילדים שספר קודש אין הופכין. ג. י"ל כיון שהוא דרך עראי ואקראי, דתיכף אח"כ חוזר ומהפך, אין זה נחשב לבזיון, ודומיא דמי שמניה הספר פתוח לזמן, דכשיש צורך

דבבר, י"ל דאין להחשיב זה כבזיון לספר, וכמ"ש בערוך השלחן יו"ד רע"ז ב', ע"ש. צורך הפתח בספר, האם נחשב לצורך הספר ו' ואולי יש להוסיף עוד, דמצינו דהיכא דיש בזה צורך לספר, אפשר להקל, וכמ"ש בפ"ת יו"ד רע"ז בשם ס' המודי דניאל כת"י, ד"ס"ת שהתחילה לבלות, ורוצה להפשיטה, שישלוט בה הרוח ולא יבלה, יהפוך הכתב למטה, ואם א"א מותר אפילו הכתב למעלה, דכל לצרכה מותר, וא"כ י"ל דגם אם לכתחילה, לא ראוי להדפיס ספר קודש באופן זה, אבל בדיעבד שכבר נדפס, מותר להשתמש בו באופן זה, שהוא צורך לספר כדי שישתמשו בו, דאל"כ יצטרך גניזה ולא ישתמשו בו, והוא גם בזיון להספר, אכן זהו סוג 'צורך' באופן שונה מהצורך שכתב בפ"ת, וצ"ע אם אפשר לדמות הדברים

חברים מקשיבים לקולך {34} – ורפא ירפא מכאן שנתנה רשות לרופא לרפאות

מנחת יצחק

שהגם נגרם בכח בטחונה של הרבנית ואמונתה החזקה שרצתה לעצור את הדם עם שק. יוצא מכל האמור, שרק אמונה שלימה בהשי"ת מצילה את האדם ומרפאה אותה, וכל הצרה מתחילה מאיבוד האמונה. חז"ל (ב"ב קמז). כבר הורו לנו דמי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. וזה היה דרכם של בניי בימים מקדם, ללכת אל החכם ולסמוך עליו שבכוחו לפעול רפואה בשמים ממעל שמעתי מצדיק אחד, שפעם הזכירו לפניו את אחד הצדיקים שנהלה ואמר שילך לרופא. המקורבים התפלאו שהרבי שולח לרופא, אך הוא השיב שחז"ל אמרו ורפא ירפא מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות פירוש מכאן, היינו מהתורה, ניתן רשות לרופא לרפאות. לכן אם החולה כבר היה אצל הצדיק, והוא נותן רשות ללכת לרופא, הוא יכול ללכת בלב שלם. כך כתוב לגבי אסא מלך יהודה, ו'גם בחליו לא דרש את ה' כי ברופאים' (דברי הימים ב' טז יב). השי"ת הפין שילכו קודם לדרוש את ה' אצל הנביאים והצדיקים, ואם הם יאמרו ללכת לרופאים, יכולים ללכת, כי אז הולכים בשליחות הצדיק שיכול להלביש רפואה בדרך הטבע, רק אסא ברשעותו לא דרש את ה' כי אם ברופאים שפע חיים חורשי תצוה

מנחת יצחק

מהאדמוד מקארנא זצ"ל {53} – רזי דרזין דעבד עברי

דינין דנשמתיין דאתדנו כל חד וחד לקבל עונשאה כי תקנה עבד עברי כד נשמתא אתחייבת בניגולא אם הוא מסטרא דההוא עבד מטטרון דאיהו כליל שית סטרוין כתיב ביה שש שנים יעבוד גילגולא דיליה לא מתחייבת אלא שית שנין עד דאשלימת שש דרגין מההוא אתר דאתנמלת אבל אם נשמתא מסטרא דשכינתא דאיהו לְשָׁבַעַת ודאי מה כתיב וְשָׁבַעַת יָצָא לְחַפְשֵׁי תַנָּם: דצדיק ודאי לית ביה מלאכה כיון דלית ביה מלאכה לית ביה שעבוד. ודע שביצירה חסר סוד עונה והנה יש עוד שני זיוונים בעזיר ונוקבא דאצילות אמנם הראשון שהוא יותר משובח הוא לצורך היצירה וזווג הב' נמשך לצורך עשיה האמנם להיות ששורש שני זיוונים אלו נמשך מזו"ג ששרשן לא היה אלא רק ששה קצוות בלתי מוחין ולכן כאשר הוא מאיר ביצירת בסוד שש ספירין מקננא ביצירה אינן מאירין ביצירה רק שש קצוות לבד ואין רצוף בכל היצירה יותר מששה קצוות בלתי מוחין לכן אין הולדה לזו"ג דיצירה וכ"ש דעשיה כי אין זווג שלם להוציא נשמות אם לא על ידי המוחין הניתנין מאבא ואימא. ועוד מבואר לראוי השמש שיש נפש רוח נשמה ויש שלשה כלים לנ"ג בסוד אמה עבד שפחה ושלשה כלים אלו הם שלשים כלים דמסכת כלים כי כל אחד כלול מעשר ותחלת העשר פרקים בסוד יוד כלים דעשיה המתלבשין בעשר כתרין דמסאבותא לאתכנעה להו. בסוד אבות המומאה עשר טומאת פורשת מן האדם וסוד עשר קדושת מתלבשת לאכנעה להון ע"ש והתחלת עשר פרקים דכלים אמצעים הוא כלי מתכו"ת בסוד עשר שמות אלהים דמוחין דיניקה והתחל' פרקי' דכלי' פנימי הנוגע בכובד עליון ובכובד התחתון בסוד הבריאה נושאי הכסא: וכן שלשה בבות בבא קמא מדבר מסוד ספירות עשיה שעיקרן להכניע הקליפות והמזיקין ולדון דין מזיק: ומציעא אוהוין בשלית סוד יצירה הנהגות עבד מטטרון וסוד בבא בתרא בסוד נוחל ומנחיל ממלכי אדמה חזקת קרקעות בסוד גילגול הבריאה ואכ"מ להארריך. הכלל שטעם מצות עבד עברי בכללות על ישראל שנמכרו בגלות ע"י ב"ד בגניבותן השפיע מהקדוש ומסרוהו לקליפות. וזהו כי תקנה עבד עברי סוד ישראל בגלות תחת הנהגות עבד מטטרון הנהפך מנחש למטה וממטה לנחש וסוד עב"ד עברי' עולה נחש שכל עבודת עבד עברי להמתיק דיני הנחש סוד יסוד דקמנות ע"י עבודתו שש שנים יעבוד שעיקר עבודה לתקן שש שנים ששה קצוות דועיר. עבד עברי מלשון צדדים והבן. וסוד ש"ש שני"ם עולת אלף סוד אלף יומין דגלותא דישראל, אלף מפתחאין דהיה הדא בסוד אל שדי ובסוד אלף עלמין דהתמיזין בעיוקא וודים טבעת. ויש בזה רזי דרזין ומבואר למשכילים בסוד

בששון ובשמחה בגיל וביראה התחלנו זה מכבר בס"ד מדור חדש אשר יעסק אי"ה בסגיות הנלמדות והמפרסמות אצל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנמי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה ולרחף בטפח מעל תרקיע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים כוחות מהקדשים לעבודתו יתברך "חדש נגשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת עזר עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי פוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא. אשירה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח עזה לעולמות חדשים ואור חדש אור מתוק, גל-עיני ואביטה נפלאות מתורתך. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד לזמנינו והנה כתב רבינו חשפע חיים זצ"ל הסבר נפלא על ב"ק פה. ורפא ירפא מכאן שנתנה רשות לרופא לרפאות. מסופר על הרה"ק הרבי ר' אלימלך ז"ע, שבאמצע עריכתו פעם נלגול שלג, נפל על מסמר חלוד שחדר לגופו ופער בו חור גדול שנטף ממנו הרבה דם. הרבי רבי אלימלך התלבש ורין לביתו, וכשהגיע רצתה הרבנית לקחת שק מקש לסתום את החור שלא יזל הדם חייד רבי אלימלך, ומיד נפסק זרימת הדם ושב להיות כאחד האדם, אח"כ אמר ר' אלימלך

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמטרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בגולה ובגלות קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים כקש"ת מוה"ר יצחק יהודה וחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קארנא בעל "היכל הברכה ו"אוצר החיים" ועוד. האדמו"ר מקארנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה. שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לישנו הרהב ואהבת ישראל ללא גבול, לישנות של עידוד ותמיכה, הכלה רף ולמנו נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמת, ובמחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכ"ש מי שזכר בא בסודם של דברים] ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ופריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאהב אותנו אהבה ששכמעט שכן המתהלה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהדבק בו יתברך. ואלו מה קצתם צהקלקמה "קחו ספרי והשפיעונו זו וזמנו ספי פי לך נכחתי שנפשת על ידי הקצמה זאת בעולם על פי דרכי מן אור שבעת הימים אמון מפלח אמון מכסה רצנו הקלוש אור המאיר אור עינינו ישלח בן אלעזר בן שרה הריב"ש טוב אשך האיר עינינו צאורו נלך עד ביאת ינון ואתי תלמדינו הקלושים מסמכים מן הקלוש הזה הסמה מחיה השילבי הנביא ואם יתקנה לה אחי על אריכות דצורים שזכר לי מלך המנוגד להזכיר פתס פלמי סמך משלשה גזולי עולם ואין צי פחד משום פגע ונגע פי נחי רב וענוים פלחיה פתקי וקצת לי לכתב פו ומדוני אותי לכך זכות ואני מסמך רבעי למן הריב"ש או שלישי וזי זכה הקצת והקצת לא יגנה: ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדישה ובפרט בזמן הזה בגימ'ים ימי מלחמה, שבהם בלנו וקורים להגנה פנימית וחיצונית גם יחד ואנחנו נצבים באמצע מלחמה, לקראת חג הפורים ופסח הבעל"ט, והדרך קצת השוכחה וקצת צורך להשתמש במה שהפסקנו לטען בהתחנה ומטו בשבטנויש לקחת זאת בחשבון. ולכן יש לנצל הידמונות פו זאת להתאמץ ולהתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... רזי דרזין דעבד עברי על קסה המזל: מהיכל הברכה ממך שבו רבצ צחלקות קלמוכו מספיר צטוב טעם את כל "הענינים" שגנו צחלקות הקטנות הססיות ושמענו ומחי נפסקס ענין מצוה זאת ואלה המשפטים אשר תשים לפניך: ואלו דין תסדר אילון סדורין דגלגלתא

מנחת יצחק

זה, דהנה עיקר עבודה הוא בבחינת אמת, היינו שכל אחד ואחד ידע בעצמו מיעוט ערכו השפלה ואפילו מי שבא ונתעלה לבחינת דרגא, ידע בעצמו באיזה דרגא עומד, ולא יתעלה במעלות אשר לא לו והמה למעלה מבחינתו, היינו מי שעדיין לא מאס בתאוות עולם הזה בתכלית המיאוס, ואין לו תשוקה לבורא עולם ב"ה בכלות הנפש ממש, ומחמת זה עדיין לא השיג כפי שורש מדרגת נשמתו, על כן אין לו לתפוס במדרגה שהוא למעלה ממנו, כמו שכתוב (שמות כ כג) ולא תעלה במעלות על מזבחי, היינו שלא תעלה במעלה ומדרגה שהוא גבוה ממעשיו אשר תופס בהם, כי יכול לבא עי"ן לבחינת נפילה, וזהו אשר לא תגלה ערותך וגו', היינו אשר לא יבא מזה לבחינת נפילה ובזיון, כי שקר אין לו רגלים (אותיות דר"ע בראשו), ובא לבחינת נפילה, על כן העיקר שיהיה העבודת שלו בבחינת אמת, שהוא דבר הקיים, היינו שכל אחד ואחד ידע המעמד שלו בעבודת ה' ובאיזה דרגא הוא עומד, וזהו בחינת אמת. וזהו פירוש הפסוק, כי תקנה עב"ד עבר"י גימטריא נח"ש, היינו כי תרצה לתקן בחינת טמא הנחש. העצה היעוצה לזה, שש שנים יעבוד ובשביעית, מרמו ע"י שיעבוד את הבורא עולם ב"ה בבחינת אמת, שאות וא"י מרמו על בחינת אמת כמו שאיתא (זח"א רמ"א), וזהו שש שנים יעבוד, היינו בבחינת שש שהוא אות וא"י שמרמו על בחינת אמת, כזה יעבוד לבורא עולם ב"ה. ובשביעית, גם כן מרמו על בחינת אמת, שהוא מדה שביעית מיי"ג מכילין דרחמי, היינו שיעבוד את הבורא עולם ב"ה בבחינת אמת שמרמו באות וא"י שהוא שש והוא מדה שביעית, וכזה יכול לבנות ולתקן הכל, כי הוא דבר הקיים, יהי רצון שנוכח לזה אמן כן יהי רצון: ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדני את אשתי ואת בני לא אצא מפשי והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל הדלת וגו' ועבדו לעולם (כא ה - ו). וצריך להבין למה

כתיב את אשתי בלא וא"י הנוספת. ונראה לומר בדרך המוסר, דהנה עיקר בחינת עבודה הוא בחינת אהבת השם במסירות נפש, ואפילו מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה וכו' (שה"ש ח ז). והכלל הוא, שלא יחשוב נגדו שום דבר מתאוות עולם הזה נגד אהבת השם ית'. רק באיזה בחינה יכול לבא לבחינת אהבה כזו, הוא רק על ידי בחינת הכנעה וענוה באמת, היינו אפילו כשיש לאדם בחינת אהבת השם כתקונו, אף על פי כן יהיה נחשב בעיניו תמיד שהוא עדיין רק בבחינת תחלה וראשית, ומחמת זה משתוקק תמיד יותר לבא לבחינת אהבת השם במסירות נפש ממש, ומה בא בחינת גאולה. וזה שאמר הכתוב הן גאלתי אתכם אחרית כראשית. פירוש, אפילו כשהיה בבחינת אחרית, היינו בחינת שלמות בכל המדות, אעפ"כ יהיה נדמה בעיניו מחמת בחינת הכנעה שהי' רק בבחינת ראשית והתחלה, ומחמת זה נכספה וגם כלתה נפשו תמיד לבא למדרגה יותר גדולה מזו, ואז יהיה בחינת גאולה. והנה כשהוא בבחינה זו, אז העבודת שלו הוא תמיד בלי הפסק ובזריזות בלא עצלות, דאפילו כשהוא בא לבחינת אהבת השם ית' בבחינת אחדות ושלמות ידמה עדיין בעיניו שהוא בהתחלה. וזה מורה לנו התורה הקדושה, ואם אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני את אשתי, היינו ששהו אצלו אהבת אדון העולם ואהבת עולם הזה. על כן עצה היעוצה לזה, והגישו אל האלהים, היינו כשרוצה לקרב את עצמו רק אל האלהים, והגישו אל הדלת, היינו שיקרב את עצמו אל בחינת הכנעה, דלית הוא לשון דלות ושפלות. ועבדו לעולם, היינו מחמת זה יהיה בחינת עבודת שלו לעולם בלי הפסק, גם בזריזות כי לעולם הוא גם לשון עלמות ובחירות שהוא בחינת זריזות, ועל ידי זה יבא בחינת גאולה לעולם כנ"ל, יהי רצון שנוכח לזה במהרה אמן: בת עין משפטים

מִה־אַהֲבַתִּי תוֹרַתְךָ {42} - פִּי־עֲלִיךָ הִרְגֵנוּ כֹּל־הַיּוֹם - חֶלֶק יב'

ועוד כדי להבין את תהליך עליית הנשמות לגן עדן איתא בספר ראשית חכמה שער היראה י"ג עוד מענין טהרת הנשמה בנהר דינור פירשו בתקונים (שם ד, א) זה לשונם (יהו"קאל א, א) ואני בתוך הגולה על נהר כבר, דא נהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי אלף אלפין ישמשוניה ורבוה רבבן דמלאכיא קדמוהי יקומוז וכו' (דניאל ז, ז), וטבלין נשמתין בהאי נהר דינור מוזהמתן דמוזהמתן בעלמא שפלא עכ"ל. ופירש מורי ע"ה על ענין זה, במעם למה יוצרכו הנשמות אחר שנמחרו בניהנם לטבול בנהר דינור, ואמר כי יש ב' מיני טהרה לנשמה, האחת בניהנם שבארץ, והוא לטהר על מה שלא קדשה עצמה במותר לה, כענין מה שאמרו קדש עצמך במותר לך, כענין האכילה מרובה ושאר הדברים שיתבארו בענין הקדושה בעזרת ה', וענינים אלו אינם פגם גמור לנפש, כי אין פגם אלא מצד לא תעשה, אבל הוא וזהמת העולם הזה ותאוותיו, שהעולם הזה ותאוותיו מלוכש בעור הנחש, וכשאר האדם פורש ממנו נשארה אותה הוזהמת קנויה בנפשו ואין הניהנם מטהר באש הגשמי אלא דבר פגם גשמי דהיינו אש היצר שהוא פגם גדול, אבל זה שאינו פגם צריך אש דק ורוחני, נהר דינור העליון הנמשך מכסא הכבוד שכתוב בה (דניאל ז, ט) כרסייה שביבין די נור, ואז על ידה פושטת כל גשמיות העולם הזה. ויש ראיה לזה מרשב"י (ויקהל ריא, ב) זה לשונו ואלין ד' רישי נהרין דמטאין לכורסייא קדישא ומגו מטולא דילהון זעין ומההיא זיעא דמטולא דילהון אתעביד נהר דינור, דכתיב

(דניאל ז, ז) נהר דינור נגיד ונפיק מן קדמוהי אלף אלפין ישמשוניה, ונשמתין כד סלקין אסתחיון בההוא נהר דינור וסלקין לקורבנא, ולא אתוקין אלא אסתחיון, תא הוי מסלמנדרא דעבדין מינה לבושא ומגו דאיהי מנורא לא אסתחיא ההוא לבושא אלא בנורא, אשא אכיל וזהמא דבה ואסתחיא ההוא לבושא. הכי נמי נשמתא דינור דאינשילת מגו כורסיא קדישא דכתיב ביה כרסייה שביבין די נור, בזמנא דבעי לאסתחיא מההוא וזהמא דבה, אתעברת בנורא ואסתחיא, ונורא אכלא כל ההוא וזהמא דאית בנשמתא, ונשמתא אסתחיא ואתלבנת. ואי תימא אי הכי עונשא לית לה לנשמתא בהאי. תא הוי ווי לנשמתא דסבלא אשא נוכראה, אף על גב דאתלבנת אבל כד וזהמא איהו סגי עלה, ווי לנשמתא דסבלת ההוא עונשא, בגין דההוא וזהמא בתרי זמני אתלבנת בנורא, זמנא קדמאה כיון דקבלת עונשא בגופא אולת נשמתא ונשלין לה ועאלין לה בנו אתר חד דמקרי בן הנם, ואמאי אקרי בן הנם, אלא אתר חד איהו בניהנם דתמן אצמריפו נשמתין בצרופא לאתלבנא עד לא עאלין בגנתא דעדן, ואי זכאין אינון נשמתין כד עאלין לון בההוא אתר, תרין מלאכין זמינין בגנתא דעדן וקיימין לתרעא וצווחין לגבי אינון ממנן דבההוא אתר דניהנם, בגין לקבלא ההיא נשמתא, וההיא נשמתא עד לא אתלבנת בנורא אינון ממנן צווחין לגביהו ואמרי הנם, ולזמנין דהיא איתלבנת ואינון ממנן נפקין עמה מההוא אתר וזמינו לה לגבי פתחא דגנתא דעדן דתמן אינון שליוחן ואמרי לון הנם, המסך כשצוה הכל אי"ה

שַׁבַּת שְׁלוֹם

שַׁעֲרֵי דְמַעְתָּה טו וכשם שיוסף לא פייס את אחיו אלא מתוך כביה שנאמר **"ויפל על צווארי בנימן ויבכה ויבקעו בנימן על צוואריו: ויבכה עליהם ואחרי כן דברו אחיו איתו: בראשית מה ד' טו)** כך גם הישועה לעתיד לבוא תבוא לעם ישראל דווקא מתוך כביה שנאמר **"בבכי יבאו וכתתנניום אויבילם. בבכי יבאו כלומר שעל ידי תפילה בכבי ודמעות עם ישראל ייצאו מהגלות"** (ירמיה לא, ח) (מדרש תנחומא) פרשת יוגש סוף אות ה', **"בראשית רבה" צג, יג, "רבינו בחיי" בראשית פרק מה, טו)**, **"בבכי יבאו"** (וזהו פרשת תולדות דף קמו ע"ב ד"ה פתח רבי ייסא), ובהו גם יתוקן בכיו ודמעותיו של עשו הרשע (איכור אברהם) **"לר' אברהם פאלאגי על פרשת כי תשא ד"ה ופסג ג' פסיעות, 'אברהם אנכי' על ספר ירמיה פרק לא ד"ה 'בבכי יבואו' עד שהיה כלא היה 'אברהם אנכי' על ספר ירמיה פרק לא ד"ה 'בבכי יבואו') וכתתנניום אויבילם"** שבכותו שעתידים ישראל לבכות לקב"ה בעת שיעשו תשובה, יביא הקב"ה את עם ישראל מהגלות חזרה לארץ ישראל (תיקוני זוהר) תיקון יא דף כו ע"ב ד"ה ועוד ותפתח ואחר כך יתיקם **"בלע המנת לנצח ומתה אדני יהנה דמעה מעל פל-פנים וחרפת עמו יסיר מעל פל-הארץ"** (ישעיה כה, ח) (וזהו חדש' מדרש רות דף צח ע"א ד"ה דתנינן ביומא דאתחרב) במהרה בימינו, אמן.

כתב וערך: יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בכרחה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכות הרבים. "שגיאיות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעזבונו אותנו ונתתן בבחירתך הבאה אי"ה נתן להשיג את מנתה יצחק בכמה מקומות: בבני ברק: גרמת אלתמן בבית הפנסות המרכזי, בבית הפנסות מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש ויטש'קה ובאיציקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמתם... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליונות) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדף שלנו בעלונים והודרות <https://www.dirshu.co.il>

<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מלאכים הקדושים, אנא בקשו מ'ה לשוב הביתה לפתוח דלת. שכל החוטאים יחזרו הביתה בראים ושלמים.</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>לְחִמּוּאָה שְׁלוֹמָה וְהַחֲלִמָה מְחִירָה לְכָל הַחַוּלָיִם וְהַפְּצִיעִים</p> <p>לעילוי נשמת כל הנשמות הטהורות שנרצחו הי"ד</p> <p>מורינו הר"ג מרן הרב עובדיה יוסף בן גורציה זצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריהו יוסף נסים בן בתיה זצלה"ה ירהמיאל גרשון בן צבי יהודה זצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וזצלה"ה מו"ח יגאל בן ארוה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>
--	---	---	---	---	---	---	---	---